

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Janou Denemarkovou, advokátkou, se sídlem Dolní 105, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2012, č. j. 30 A 11/2012 – 25,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Městský úřad Havlíčkův Brod (dále též „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 11. 2011, č. j. DOP/4606/2011/MZ-15, podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) zamítl námitky žalobce proti záznamům bodů, provedeným na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie ČR ze dne 8. 10. 2008, č. j. ORJI-6789/PŘ-2008-06, oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie ČR ze dne 5. 2. 2009, č. j. KRPJ-3521/PŘ-2009-061607, rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 5. 11. 2009, č. j. DOP/2814/2009-4, které nabylo právní moci dne 5. 11. 2009, oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie ČR ze dne 18. 4. 2011,

č. j. KRPJ- 26014/PŘ-2011-161606, oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie ČR ze dne 12. 5. 2011, č. j. KRPJ-31920/PŘ-2011-161606 a oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie ČR ze dne 28. 9. 2011, č. j. KRPS-193481/PŘ-2011-010040 a tyto záznamy, provedené na základě výše uvedených oznámení Policie České republiky a rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, potvrdil.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2012, č. j. KUJI 14487/2012, sp. zn. ODSH 151/2012 Pe, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný nejprve popsal jednotlivé přestupky, jichž se žalobce dopustil v období od 8. 10. 2008 do 28. 9. 2011, a za něž mu byly zaznamenány body v bodovém hodnocení řidičů. Poukázal na skutečnost, že Městský úřad Havlíčkův Brod přípisem ze dne 4. 10. 2011, č.j. DOP/4066/2011/MZ žalobci oznámil, že ke dni 28. 9. 2011 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Žalovaný konstatoval, že mu nepřísluší v rámci rozhodování o námitkách přezkoumávat pravomocná rozhodnutí zaslaná mu k zapsání bodů za spáchané dopravní přestupky od kontrolních orgánů. Námitky ke zjištění je nutno řešit v rámci jednotlivých přestupkových řízení s příslušným správním orgánem. V reakci na odvolací námitky žalobce, v nichž zpochybňoval spáchání přestupku dne 12. 5. 2011 žalovaný uvedl, že rozhodnutí o přestupku vydané v blokovém řízení z tohoto dne je pravomocné, body za přestupek byly žalobci zaznamenány správně a nelze provést jejich následný odečet. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 13. 5. 2011, č. j. KRPJ-31920/PŘ-2011-161606, a pokutových blocích k přestupku žalobce ze dne 12. 5. 2011 č. P 3116921 a č. P 3116922 není rozpor. Oba pokutové bloky jsou totiž vystaveny na jméno žalobce, mají všechny předepsané náležitosti, je v nich uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a žalobce na nich svým podpisem stvrdil souhlas s blokovým řízením i s uloženou pokutou. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že popis přestupkového jednání je na obou předmětných blocích jednoznačně specifikován uvedením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a tím, že pokuta je uložena za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích. Pokutové bloky podle žalovaného obsahují všechny předepsané náležitosti včetně uvedení přestupku, za který byla žalobci uložena pokuta a včetně doby, místa a popisu přestupkového jednání. Námitku žalobce, že na pokutovém bloku je uvedeno pouze „řidič za jízdy telefonoval“, resp. „telefon“, proto žalovaný označil za účelovou. K námitce žalobce, podle které musí být na pokutovém bloku přestupkové jednání slovně popsáno, žalovaný uvedl, že již jen s ohledem na technické parametry a velikost pokutového bloku nelze uvést celé přestupkové jednání, avšak dle jeho názoru k jednoznačné specifikaci přestupkového jednání plně dostačuje uvedení příslušného paragrafového znění. V této souvislosti žalovaný poukázal na skutečnost, že každý přestupce je při projednávání pokuty v blokovém řízení poučen o spáchaném přestupku a pokud má jakékoliv pochybnosti, nemusí se blokovému řízení podrobovat a může využít svého práva na zahájení „běžného“ správního řízení. Nyní se již proti uložení pokuty v blokovém řízení nelze s ohledem na ustanovení § 84 odst. 2 zákona o přestupcích odvolat.

pokračování

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že se údaje v oznámení o uložení blokové pokuty ze dne 13. 5. 2011, které bylo podkladem pro záznam 3 bodů za přestupek ze dne 12. 5. 2011, rozcházejí s konkrétními pokutovými bloky, které byly k této pokutě vydány. Přesto, že popis skutku je na obou podkladech zcela odlišný, správní orgán prvního stupně konstatoval, že mezi nimi žádný rozpor není. Žalovaný pak konstatoval, že je pro něho podstatné pouze paragrafové znění zákona zaznamenané na pokutovém bloku. Dle žalobce tak zůstala nevypořádána jeho námitka, proč je popis skutku na obou podkladech odlišný a proč se správní orgány přiklonily k zápisu bodů dle oznámení o uložení blokové pokuty. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů proto žalobce označil za nepřezkoumatelná. Výklad žalovaného, že se zápis bodů provede pouze na základě paragrafovaného znění skutkové podstaty přestupku nebo konkrétního ustanovení, nemá podle žalobce oporu v právních předpisech. Žalobce konstatoval, že na předmětných pokutových blocích je jako popis skutku uvedeno „telefonování za jízdy“, popř. „telefon“, což je jednání, které není zařazeno mezi vybraná jednání, jejichž porušení je předmětem bodového hodnocení. Přesto mu byly zaznamenány 3 body. Správní orgán prvního stupně při zápisu bodů vycházel nejprve z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, kde policie nepravdivě uvedla, že mu blokovou pokutu uložila za to, že jako řidič motorového vozidla za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení nebo záznamové zařízení, což je jednání, které uvádí § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a zároveň jednání, které je zařazené přílohou tohoto zákona mezi bodované porušení povinnosti řidiče. Na příslušných pokutových blocích je popis zcela odlišný. Žalobce uvedl, že sám o ukládané pokutě pochybnosti neměl, za jízdy skutečně telefonoval, jak je uvedeno na pokutovém bloku, proto jej i podepsal. Měl telefon položený na palubní desce a prostřednictvím hlasitého odposlechu realizoval telefonní hovor. Proto souhlasil s uložení blokové pokuty i její výší. Podle žalobce je však pro správní orgány podstatné, jaké jednání je na pokutovém bloku uvedeno. On sám svým podpisem odsouhlasil pouze jednání spočívající v telefonování za jízdy, oznámení o uložení pokuty je pak dokument, který si již o své vůli vytvořila policie a uvedla-li zde jiné údaje, než které byly vyplněny v jím podepsaném pokutovém bloku, nemůže z nich správní orgán při záznamu bodů vycházet. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Navrhl rovněž, aby krajský soud žalobě přiznal odkladný účinek (tomuto návrhu krajský soud vyhověl usnesením ze dne 16. 4. 2012, č. j. 30 A 11/2012 – 19).

[5] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 20. 12. 2012, č. j. 30 A 11/2012 – 25, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud v první řadě poukázal na znění ustanovení § 123b odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a konstatoval, že předmětem evidence i řízení o námitkách podle § 123f cit. zákona není spáchaný přestupek, ale bodový záznam.

[6] Z uvedených ustanovení zákona o silničním provozu je podle krajského soudu zřejmé, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánu veřejné moci. Správní orgán rozhodující podle § 123f zákona o silničním

provozu o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů, je tedy oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy, či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, k dispozici na www.nssoud.cz).

[7] K námitce žalobce, podle které se údaje v oznámení o uložení blokové pokuty, které bylo podkladem pro záznam bodů za přestupek ze dne 12. 5. 2011, rozcházejí s údaji na konkrétních pokutových blocích, které byly k této pokutě vydány, krajský soud uvedl, že správní orgány obou stupňů při posouzení vycházely nejen z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, ale zároveň si opatřily od Policie ČR i podklady vztahující se k projednání přestupku se žalobcem dne 12. 5. 2011. Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že na dílu A pokutového bloku č. CP/2010 P3116921 je zcela jednoznačně uvedeno, že žalobce jako řidič motorového vozidla reg. zn. X porušil při jízdě v Havlíčkově Brodě, ul. Humpolecké povinnost uvedenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o přestupcích a byla mu uložena pokuta v celkové výši 1.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že pokuta byla zaplacená na místě, byly vystaveny bloky na pokutu na místě zaplacenou CP/2010 č. P 3116921 a P 3116922, které žalobce vlastnoručně podepsal.

[8] Krajský soud shledal podstatným, že porušení povinnosti žalobce na pokutových blocích bylo označeno přesným uvedením porušeného ustanovení zákona o silničním provozu a přestupkového zákona, což by bylo v daném případě dostačující. Jestliže byl tento popis přestupkového jednání doplněn i slovně („řidič za jízdy telefonoval“, resp. na druhém z bloků slovy „telefon“), je evidentní, že byl použit zkrácený - „hovorový“ popis přestupkového jednání. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, který s poukazem na ustanovení § 77 zákona o přestupcích namítal, že i v blokovém řízení je nezbytné kromě přesného paragrafového zařazení přestupkového jednání vyžadovat i precizní slovní popis skutku přímo na pokutovém bloku. Blokové řízení je sice řízení o přestupku, avšak představuje speciální formu řízení v oblasti správního trestání. Umožňuje rychle vyřídit přestupky ve zjednodušeném řízení, a to právě méně formálním způsobem než tam, kde se postupuje podle obecných ustanovení zákona o přestupcích.

[9] Krajský soud neuvěřil ani tvrzení žalobce o tom, že se domníval (a proto také pokutový blok podepsal), že pokutu dostal pouze za telefonování za jízdy, které uskutečnil prostřednictvím hlasitého odposlechu z telefonu položeného na palubní desce, tj. že pokutu dostal za jednání, které není zařazeno mezi vybraná jednání, jejichž porušení je předmětem bodového hodnocení. Podle krajského soudu totiž lze jen těžko uvěřit tomu, že by si žalobce mohl myslet, že dostává pokutu za něco, co vůbec není postihováno, nebo že by ho dokonce takto informoval sám službu konající policista. V této souvislosti krajský soud poukázal na jednoznačné vymezení přesné kvalifikace přestupku na pokutových blocích uvedením porušeného ustanovení zákona o silničním provozu a přestupkového zákona. Souhlas s touto kvalifikací přestupku včetně uložené sankce žalobce svým podpisem potvrdil, čímž rovněž vyslovil souhlas s projednáním přestupku za daných podmínek v blokovém řízení.

pokračování

[10] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, v níž žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že zůstala nevypořádána jeho námitka, proč je popis skutku na obou podkladech odlišný a proč se správní orgány přiklonily k zápisu bodů dle oznámení o uložení pokuty. Shledal totiž, že žalovaný se s uvedenou námitkou žalobce vypořádal, když zaujal názor, že ke specifikaci přestupkového jednání na pokutovém bloku plně dostačuje uvedení příslušného paragrafového znění (které je shodné jako v oznámení o uložení pokuty), přičemž uvedl, že z důvodu velikosti bloku nelze uvádět slovně celý popis přestupkového jednání.

[11] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasací stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel se v obecné rovině ztotožnil se závěrem soudu, že blokové řízení představuje speciální formu řízení v oblasti správního trestání, která umožňuje rychle vyřídit přestupky méně formalizovaným způsobem a není třeba ve smyslu § 77 zákona o přestupcích kromě přesného paragrafového zařazení přestupkového jednání vyžadovat i precizní slovní popis skutku přímo na pokutovém bloku. Podle stěžovatele však nelze připustit absolutní libovůli v údajích, které jsou do pokutových bloků vyplňovány. Stěžovatel se ocitl v situaci, kdy byl zastaven policejní hlídkou a příslušníkem Policie ČR obviněn, že za jízdy držel v ruce telefon. Když takové jednání popřel, bylo mu příslušníkem Policie ČR kladeno za vinu již pouze nevěnování se řízení vozidla z důvodu telefonování za jízdy a sledování telefonu položeného na palubní desce, což stěžovatel nerozporoval a souhlasil s uložení blokované pokuty. Popis skutku uvedený na přeložených pokutových blocích byl totiž natolik obecný, že odpovídal vytykánému nevěnování se řízení vozidla z důvodu telefonování, proto jej stěžovatel jako správný v dobré víře podepsal. Na blocích je v paragrafovém znění uvedená skutková podstata přestupku, který spočívá v držení telefonního přístroje, stěžovatel ovšem jako práva neznalá osoba nebyl na místě schopen posoudit, o jakou skutkovou podstatu se ve skutečnosti jedná. Obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje podle stěžovatele i právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích v tehdy platném znění.

[12] Skutečnost, že policejní orgán později přípisem do registru řidičů oznámil, že se stěžovatel dopustil přestupku tím, že držel za jízdy v ruce nebo jiným způsobem telefon, je zcela mimo vliv stěžovatele, neboť ten nikdy nevyjádřil souhlas, že by se dopustil takového protiprávního jednání. Podle stěžovatele tak mezi údaji na pokutovém bloku a uvedeným přípisem policejního orgánu, na základě kterého mu byly připsány body do bodového hodnocení řidiče, existuje zcela zásadní rozpor, který správní orgány i krajský soud bagatelizovaly, a věc posoudily ryze formálně, s tím, že je na pokutovém bloku uvedena skutková podstata přestupku a konkrétní ustanovení zvláštního zákona, které měl stěžovatel porušit, což odůvodňuje zápis bodů za takový přestupek. V této souvislosti stěžovatel poukázal na skutečnost, že většina přestupců, mezi něž patří i stěžovatel, není při blokovém řízení schopna zkontrolovat správnost uvedených ustanovení právních předpisů a také z tohoto důvodu je nezbytné přiléhavě a ve vztahu ke konkrétním ustanovením dostatečně přesně uvést do pokutového bloku popis protiprávního jednání (případně i za použití hovorové mluvy, jak dovodil krajský soud). Na to však podle stěžovatele policista v posuzované věci rezignoval a důsledkem jeho postupu jsou současné pochybnosti o tom, za co byla stěžovateli bloková pokuta vlastně

uložena. Stěžovatel dále uvedl, že pokud z písemných podkladů nelze postavit najisto, za jaké jednání byl postižen, mělo být dokazování před soudem doplněno o výslech svědka – policisty, který blokovou pokutu ukládal.

[13] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2012, č. j. 30 A 11/2012 – 25, zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení ve výši 13 228 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Stěžovatel zároveň navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že je zaměstnán jako řidič – zásobovač. Na řízení motorových vozidel je tak existenčně závislý a nevyhnutelným následkem pozbytí řidičského oprávnění by byla výpověď ze strany zaměstnavatele, což by velmi negativně zasáhlo do jeho osobních a majetkových poměrů. Přiznání odkladného účinku zároveň dle názoru stěžovatele nebude v rozporu s veřejnými zájmy a nevznikne ani žádná újma třetím osobám.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na svá předešlá vyjádření v této věci. Vyjádřil přesvědčení, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem a ztotožnil se s důvody, které krajský soud vedly k vydání jeho rozhodnutí. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 As 8/2013 – 19, kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[19] Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

[20] Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

[21] Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, *řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.*

[22] Podle 123b odst. 2 písm. a) téhož zákona, *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.*

[23] Podle § 123f odst. 1 cit. zákona, *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.* Podle odst. 3 téhož ustanovení, *shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*

[24] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že z podkladů shromážděných správními orgány není zcela jasné, za co mu dne 12. 5. 2011 byla v blokovém řízení uložena pokuta, v souvislosti s čímž dále zpochybňuje závěr správních orgánů i krajského soudu, že se dne 12. 5. 2011 dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v posuzované věci je rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č. j. KUJI 14487/2012, sp. zn. ODSH 151/2012 Pe, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který zamítl námitky žalobce proti záznamům bodů, provedeným mimo jiné též na základě oznámení, o uložení pokuty v blokovém řízení Policie ČR ze dne 13. 5. 2011, č. j. KRPJ-31920/PŘ-2011-161606. Předmětem řízení v posuzované věci tak je v první řadě správnost rozhodnutí žalovaného a nikoli rozhodnutí o přestupku stěžovatele ze dne 12. 5. 2011.

[25] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval posouzením otázky, zda se lze v řízení o námitkách podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu proti provedení záznamu bodů v registru řidičů zabývat věcnou správností pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích

podle zákona o přestupcích, které tvoří základ pro zápis bodů v registru řidičů (v tomto případě se jedná o rozhodnutí o přestupku vydané v blokovém řízení).

[26] Při posouzení této otázky vycházel Nejvyšší správní soud z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. V první řadě je třeba uvést, že pokutový blok je třeba považovat za správní rozhodnutí, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 5 As 16/2008 - 68, podle kterého *„blokové řízení je vedle řízení příkazního jednou z forem zkráceného řízení o přestupku, jehož výsledkem je individuální správní akt, tj. rozhodnutí v materiálním smyslu, jímž se obviněnému z přestupku ukládá povinnost zaplatit pokutu. Přes svou neformální povahu je tedy blokové řízení o přestupku druhem správního řízení a jeho výsledek je třeba považovat za rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.“*. K témuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81. V něm se dále uvádí, že rozhodnutí v blokovém řízení je vydáno vystavením pokutového bloku či bloku na pokutu na místě nezaplacenou a jeho podpisem obviněným z přestupku. *„Po vystavení pokutového bloku a potvrzení o jeho převzetí obviněným z přestupku již nemohou být v rámci blokového řízení prováděny žádné úkony, neboť podpisem pokutového bloku pachatelem přestupku nabývá toto rozhodnutí právní moci. Blokové řízení tak splývá s rozhodnutím v něm vydaným“* (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65).

[27] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na rozsudek ze dne 2. 8. 2012, č. j. 3 As 66/2012 - 8, obsahující rozbor institutu „trestných bodů“, dopadající přílehavě i na nyní řešený případ *„řízení o zápisu bodů do registru řidičů dle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, stejně jako řízení o námitkách proti rozhodnutí o zápisu bodů do registru řidičů dle § 123f odst. 1 uvedeného zákona a řízení o přestupku dle zákona o přestupcích představují z hlediska jejich předmětu samostatná řízení. Zatímco přestupkové řízení ústí event. v rozhodnutí o uložení sankce podle zákona o přestupcích, princip bodového systému, zde reprezentovaný řízením o zápisu bodů do registru řidičů, spočívá v tom, že za určité přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu jsou řidičům připisovány „trestné“ body. Názor na povahu tohoto opatření není jednotný. Část teorie i praxe se kloní k závěru, že se nejedná o další sankci, nýbrž administrativní opatření, vázané na určité protiprávní jednání (srovnej třeba rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 4 As 5/2005 - 63), o němž musí být dříve rozhodnuto pravomocným rozhodnutím. Hovoří se rovněž o bodech jako o jisté formě trestu nebo jiného opatření „sui genesis“, a to i v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“), viz například jeho rozsudek ve věci *Malige versus Francie* z roku 1998, ve kterém soud dospěl k závěru, že „...odebrání bodů má v těchto případech nejen profylaktický, ale také kárný a odstrašující charakter a rovná se tak fakticky povahou vedlejšímu trestu.“ Nicméně ani ESLP koncept tohoto dvojího trestání nezpochybnil, zdůraznil však princip soudní kontroly tohoto postupu. Z hlediska posuzované věci je významné další konstatování ESLP, že příslušné námitky proti tomu, že vůbec došlo ke spáchání deliktu, může dotyčný podat pouze v průběhu příslušného řízení (např. ve Francii před policejním, resp. trestním soudem, v Česku před příslušným správním orgánem, v případě přestupkového řízení také před orgánem policie) o přestupku a tím odvrátit případné odebrání bodů.*

[28] Uvedená řízení navzájem souvisejí jen v tom smyslu, že výsledek přestupkového řízení tvoří základní podmínku provedení zápisu bodů do registru řidičů. Nejprve tedy musí být pravomocně rozhodnuto, že byl spáchán konkrétní přestupek. Judikatura Nejvyššího správního

pokračování

soudu je v tomto směru stabilní, srovnej např. rozsudky ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 - 93, nebo ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, oba jednotně vyjadřující závěr, že správní orgán, jednající o zápisu bodů do registru řidičů nebo o námitkách proti takovému zápisu zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[29] Tento princip není v českém právním řádu ojedinělý. Stejně je manifestován třeba zákonem č. 82/1998 Sb. o náhradě škody při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti. Legitimace k žalobě o náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím (§ 7 odst. 1 citovaného zákona) je podmíněna právě tím, že rozhodnutí zakládající nárok na náhradu škody, musí být již v době podání žaloby „... pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.“ (§ 8 odst. 1 citovaného zákona). Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Rozhodně není možné se teprve v průběhu řízení o náhradě škody dle uvedeného zákona zabývat otázkou, zda nějaké rozhodnutí zákonné je nebo není.“

[30] Námitka stěžovatele, v níž popírá, že dne 12. 5. 2011 za jízdy držel v ruce telefon, s tím, že telefon měl položený na palubní desce a mluvil na hlasitý odposlech, tudíž měla a mohla být uplatněna ve správním řízení před příslušným správním orgánem (Policíí ČR) a případně v dalších fázích přezkoumávání rozhodnutí o přestupku. Jedině v takovémto řízení by bylo možné tyto námitky uplatnit a správní orgán a posléze soud by byl povinen se s nimi vypořádat.

[31] V posuzované věci však ohledně přestupku stěžovatele ze dne 12. 5. 2011 proběhlo přestupkové řízení, byť ve zjednodušené podobě blokového řízení (v rámci kterého nicméně byla zachována veškerá práva stěžovatele), které vyústilo v pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích stěžovatelem. Stěžovatel přitom předmětné pokutové bloky podepsal, čímž projevil jednak souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a také potvrdil skutečnost, že si byl vědom spáchání přestupku uvedeného na pokutových blocích.

[32] S ohledem na výše uvedené závěry je zřejmé, stěžovatelovým námitkám, v nichž zpochybňuje spáchání přestupku dne 12. 5. 2011, nelze přisvědčit již jen proto, že správní orgán rozhodující podle § 123f zákona o silničním provozu o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Ve shodě s krajským soudem, který příléhavě poukázal na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, Nejvyšší správní soud uvádí, že v takovémto řízení je správní orgán oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání.

[33] V posuzované věci se stěžovatel spokojil s projednáním věci v blokovém řízení, a až poté, co byl připisem správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 10. 2011, č. j. DOP/4606/2011/MZ, vyrozuměn o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzván k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, začal zpochybňovat rozhodnutí o přestupku ze dne 12. 5. 2011 vydané v blokovém řízení výše již uvedenými tvrzeními. S ohledem na již zmíněný předmět řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je patrné, že tato stěžovatelova obrana nemůže obstát.

[34] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dále uvést, že z kopie pokutových bloků obsažených ve správním spise jednoznačně vyplývá, jaký přestupek stěžovatel spáchal dne 12. 5. 2011. Na pokutovém bloku série CP/2010, č. P 3116921 je totiž přesně uvedeno, jakého jednání se stěžovatel dopustil [dne 12. 5. 2011, v 8:55 hod. v Havlíčkově Brodě, na ulici Humpolecká za jízdy telefonoval, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích], podle jakého ustanovení byla stěžovateli uložena pokuta [§ 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích] a v jaké výši (1000 Kč). Na pokutovém bloku série CP/2010, č. P 3116922 pak jsou uvedeny tytéž údaje, s tím rozdílem, že přestupek je stručněji slovně popsán jako „telefon“. Na obou pokutových blocích je dále uvedeno datum, kdy byly vyplněny, jméno, příjmení a datum narození stěžovatele, v pokutovém bloku č. P 3116921 je pak ještě navíc uvedeno bydliště stěžovatele a reg. značka jeho vozidla. Oba pokutové bloky jsou podepsány jak stěžovatelem, tak i příslušníky hlídky Policie ČR. Nejvyšší správní soud tak má za to, že uvedeným blokům nelze po obsahové ani formální stránce nic vytknout a lze z jejich obsahu při posouzení věci vycházet.

[35] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedené pokutové bloky jednoznačně zachycují zjištění policie při silniční kontrole žalobce dne 12. 5. 2011. Popis zjištěného přestupku, za který byl stěžovatel pokutován a který se stal následně podkladem pro zápis bodů v registru řidičů, je zcela srozumitelný. Z uvedených pokutových bloků tak je zřejmé, jakého přestupku se stěžovatel dopustil a podle jakého zákonného ustanovení mu za toto jednání byla uložena sankce. Skutečnost, že v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 13. 5. 2011, na základě kterého byly stěžovali připisovány body do bodového hodnocení řidiče, je jednání stěžovatele popsáno tak, že „jako řidič motorového vozidla za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“, tedy přesně tak, jak je přestupek vymezen v § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, v žádném případě nepředstavuje rozpor mezi tímto oznámením a obsahem pokutových bloků č. P 3116921 a č. P 3116922, jak se domnívá stěžovatel. Je totiž zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost (kterou stěžovatel opomíjí při své argumentaci ohledně údajného zásadního rozporu mezi obsahem pokutových bloků a oznámením o uložení pokuty ze dne 13. 5. 2011), že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené tak, nelze přisvědčit

pokračování

námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, v tehdy platném znění.

[36] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že s ohledem na úvahy krajského soudu a jeho argumentaci se jako žádoucí jeví výsledek svědka – policisty, který mu blokovou pokutu ukládal. V listinných důkazech založených ve správním spise jsou totiž náležitě zachyceny veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci.

[37] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že jako práva neznalá osoba nebyl na místě dopravní kontroly schopen posoudit, o jakou skutkovou podstatu se ve skutečnosti jedná, Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na výše uvedené závěry o srozumitelnosti a dostatečnosti vymezení přestupku stěžovatele na pokutových blocích. Nezbyvá než znovu zdůraznit, že stěžovatel předmětné pokutové bloky podepsal, čímž projevil jednak souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a také potvrdil skutečnost, že si byl vědom spáchání přestupku uvedeného na pokutových blocích. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud neuvěřil tvrzení stěžovatele, že se domníval, že mu je pokuta ukládána za nevěnování se řízení vozidla z důvodu telefonování za jízdy a sledování telefonu položeného na palubní desce. Tuto argumentaci stěžovatele totiž považuje Nejvyšší správní soud za nevěrohodnou a účelovou, jednak s ohledem na zásadu *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá) a také pro všeobecnou znalost zákazu držet za jízdy mobilní telefon.

[38] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel žádným způsobem nezpochybňoval svůj souhlas s rozhodnutím o přestupku v blokovém řízení, vyjádřený podpisem na pokutových blocích. V posuzované věci tak s ohledem na závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, (podle kterého „*obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení.*“), nepřichází v úvahu ani obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[39] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v posuzované věci správní orgán prvního stupně postupoval správně, jestliže na základě rozhodnutí o spáchání uvedeného přestupku stěžovatelem dne 12. 5. 2011 vydaném v blokovém řízení, tedy podkladu pro zápis bodů ve smyslu § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, provedl záznam bodů v registru řidičů v rozsahu dle přílohy tohoto zákona. V dalším průběhu řízení se pak žalovaný správní orgán a krajský soud přesvědčivě vypořádaly s námitkami stěžovatele a věc náležitě posoudily.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[40] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu netrpí vytýkanou nezákonností, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu